

63

Tussenvonnis in vrijwaringsincident

Rechtbank Gelderland zp Arnhem
5 juni 2019, nr. NL18.13728,
ECLI:NL:RBGEL:2019:2739
(mr. Van Groeningen, mr. Van Vlimmeren-van
Ommen, mr. Bierbooms)
Noot mr. S.L. Boersen

Vrijwaring. Draagplicht. Hoofdelijkheid.

[BW art. 6:14]

Tussenvonnis in vrijwaringsincident over de vraag of de gedaagde in de hoofdzaak belang heeft bij oproeping in vrijwaring van hoofdelijk verbonden medeschuldenaren die door de schuldeiser op de voet van art. 6:14 BW zijn bevrijd van hun verplichting tot bijdragen. De rechtbank oordeelt dat, hoewel hiermee de materiële rechtsgrond onder de vrijwaringsvordering komt te ontvallen, de vrijwaring moet worden toegestaan, omdat een zinnig debat over de omvang van de verplichting tot bijdragen slechts mogelijk is met betrokkenheid van de op te roepen waarborgen.

De vennootschap naar Belgisch recht,
Allianz Benelux N.V. te Brussel, België,
eiseres in de hoofdzaak,
verweerster in het incident, hierna te noemen:
Allianz,
advocaat M.P. Vink te Amsterdam,
tegen
de naamloze vennootschap,
Liander N.V. te Arnhem,
verweerster in de hoofdzaak,
eiseres in het incident, hierna te noemen: Liander,
advocaat S.M. Dielemans-Goossens te Amsterdam.

1. De procedure
(...; red.)

2. De beoordeling in het incident

2.1. In dit incident kan van de volgende feiten worden uitgegaan.

2.2. Bij renovatiewerkzaamheden aan de liftinstallaties van flatgebouw [naam flatgebouw] heeft op 4 september 2014 een gasexplosie plaatsgevonden. Daarbij zijn twee personen omgekomen, zijn 15 personen gewond geraakt en zijn meer dan 100 woningen beschadigd.

2.3. Eigenaar van het flatgebouw was Woonstichting [naam woningstichting], verder [naam woningstichting]. [naam woningstichting] heeft het renovatiewerk opgedragen aan [naam 1], verder [naam 1]. [naam 1] heeft sloopwerkzaamheden in het kader van het renovatiewerk opgedragen aan [naam 2], verder [naam 2]. De uitvoering van bepaald sloopwerk is uitbesteed aan [naam 3], verder [naam 3], die als kraanmachinist een eenmanszaak dreef. Onduidelijk is nog of [naam 2] zelf [naam 3] heeft ingeschakeld op aangeven van Loon- en Verhuurbedrijf [naam 4], verder [naam 4], zoals Allianz stelt, of dat [naam 4] als onderaannemer van [naam 2] [naam 3] heeft ingeschakeld, zoals Liander opwerpt.

2.4. Tijdens het slopen van de vloer van een entree van het flatgebouw heeft [naam 3] een gasleiding van Liander geraakt, als gevolg waarvan in het flatgebouw een koppelingsstuk van de gasleiding is losgeschoten en gas zich in het gebouw heeft opgehoopt. Dit gas is tot explosieve ontbranding gekomen met de hierboven geschetste gevolgen. [naam 3] is bij de gasexplosie om het leven gekomen.

2.5. Allianz is de aansprakelijkheidsverzekeraar van [naam 1]. Amlin Insurance SE, verder Amlin, is de aansprakelijkheidsverzekeraar van [naam 2]. ASR Schadeverzekeringen N.V., verder ASR, is de werkmateriaalverzekeraar van [naam 3].

2.6. Cunningham Lindsay Nederland heeft de schade van [naam woningstichting] als gevolg van de explosie begroot op € 4.137.309,13. De acht opstalverzekeraars van het flatgebouw hebben deze schade tot een bedrag van € 3.933.799,= aan [naam woningstichting] vergoed (verder: de Gedekte Schade). Het restant van de schade van [naam woningstichting], een bedrag van € 203.510,=, is niet door verzekering gedekt (verder: de Ongedekte Schade). In verband met de explosie zijn [naam woningstichting], [naam 1], [naam 2], [naam 3], Allianz, Amlin en ASR door derden tot vergoeding van schade, onder meer inboedel-, letsel- en overlijdensschade, aangesproken (verder: Overige Schade), welke schade thans nog niet in volle omvang bekend is, maar al wel deels is vergoed.

2.7. In 2017 hebben [naam woningstichting], de acht opstalverzekeraars, Allianz, Amlin en ASR de schade van [naam woningstichting] als gevolg van de explosie minnelijk geregeld. In dat kader hebben de acht opstalverzekeraars een aanspraak van [naam woningstichting] op vergoeding van de Gedekte Schade jegens Liander, welke vordering de acht opstalverzekeraars krachtens subrogatie op de voet van art. 7:962 lid 1 BW hebben verkregen, overgedragen aan Allianz. [naam woningstichting] heeft bovendien een vordering op Liander tot vergoeding van de Ongedekte Schade aan Allianz overgedragen.

2.8. Allianz vordert in de hoofdzaak, na vermindering van eis, dat de rechtbank,

i. voor recht zal verklaren dat Liander aansprakelijk is voor de geleden en nog te lijden schade ten gevolge van de gasexplosie van 4 september 2014;

ii. Liander zal veroordelen tot vergoeding aan Allianz van de Gedekte Schade en de Ongedekte Schade:

a. primair ten bedrage van EUR 4.137.309,00, te vermeerderen met wettelijke rente te rekenen vanaf 4 september 2014, althans de datum van deze procesinleiding, althans een door de rechtbank in goede justitie te bepalen dag, welk bedrag (eventueel) dient te worden verminderd met een bedrag gelijk aan het bedrag dat Liander eventueel van [naam woningstichting], [naam 1], [naam 2], [naam 4], (de erven van) [naam 3] en hun verzekeraars (waaronder ASR) zou kunnen vorderen op basis van een bijdrageplicht of schadevergoeding of op welke grond dan ook, waaronder begrepen de artikelen 6:10, 6:12, 6:13, 6:14, 6:102 en 6:162 BW;

b. subsidiair nader op te maken bij staat en te vermeerderen met wettelijke rente te rekenen vanaf 4 september 2014, althans de datum van deze procesinleiding, althans een door de rechtbank in goede justitie te bepalen dag, welk bedrag (eventueel) dient te worden verminderd met een bedrag gelijk aan het bedrag dat Liander eventueel van [naam woningstichting], [naam 1], [naam 2], [naam 4], (de erven van) [naam 3] en hun verzekeraars (waaronder ASR) zou kunnen vorderen op basis van een bijdrageplicht of schadevergoeding of op welke grond dan ook, waaronder begrepen de artikelen 6:10, 6:12, 6:13, 6:14, 6:102 en 6:162 BW;

iii. Liander zal veroordelen tot vergoeding aan Allianz van de Overige Schade, nader op te maken bij staat, welk bedrag dient te worden vermin-

derd met een bedrag gelijk aan het bedrag dat Liander eventueel van [naam woningstichting], [naam 1], [naam 2], [naam 4], (de erven van) [naam 3] en hun verzekeraars (waaronder ASR) zou kunnen vorderen op basis van een bijdrageplicht of schadevergoeding of op welke grond dan ook, waaronder begrepen de artikelen 6:10, 6:12, 6:13, 6:14, 6:102 en 6:162 BW;

iv. Liander zal veroordelen tot betaling van de proceskosten, vermeerderd met wettelijke rente vanaf veertien dagen na de datum van het vonnis.

2.9. Allianz heeft onvoorwaardelijk afstand gedaan van haar recht om in de onderhavige procedure haar eis te vermeerderen in die zin dat zij haar eisvermindering ten aanzien van de partijen die Liander in vrijwaring wenst op te roepen ongedaan maakt.

2.10. Liander vordert in het incident dat haar wordt toegestaan [naam 1], [naam 2], [naam 4], ASR, [naam woningstichting] en mogelijk ook de verzekeraars van genoemde partijen in vrijwaring op te roepen. Daaraan legt zij kort gezegd ten grondslag dat [naam woningstichting], [naam 1], [naam 2], [naam 4] en [naam 3] onzorgvuldig jegens Liander hebben gehandeld en derhalve uit hoofde van onrechtmatige daad, en zo nodig met toepassing van art. 6:171 BW, aansprakelijk zijn voor de in de hoofdzaak gevorderde schade, tot vergoeding waarvan ook de verzekeraars van [naam woningstichting], [naam 1], [naam 2], [naam 4] en [naam 3] gehouden zijn indien zij de rechten en verplichtingen van laatstgenoemde partijen ter zake van de explosie hebben overgenomen.

2.11. Allianz voert verweer, dat kort gezegd erop neer komt dat Liander geen belang heeft bij de beoogde vrijwaringsprocedures omdat het gevorderde in de hoofdzaak uitsluit dat Liander zal worden veroordeeld tot een prestatie die Liander kan verhalen op een in vrijwaring op te roepen partij.

2.12. Op de stellingen van partijen wordt hierna, voor zover van belang, nader ingegaan.

2.13. Allianz verwacht, gelet op randnummer 4.4 e.v. van het verweerschrift in het incident, in de hoofdzaak met uitsluitend Liander een debat te kunnen voeren over de omvang van het bedrag waarmee zij haar vordering heeft verminderd, d.i. over het bestaan en beloop van eventuele regresvorderingen van Liander op de eventuele waarborgen. Gesteld noch gebleken is echter dat Allianz gerechtigd is de eventuele waarborgen in de

hoofdzaak te vertegenwoordigen. De rechtsverhouding tussen Liander en de eventuele waarborgen kan in de hoofdzaak dan niet worden vastgesteld. Anders gezegd, de eventuele waarborgen kunnen door de procedure tussen Allianz en Liander niet jegens Liander gebonden raken. Daarvoor dienen deze waarborgen in de procedure te worden betrokken, zoals Liander met haar incidentele vordering voor heeft. Zonder nadere toelichting die ontbreekt valt dan ook niet in te zien dat Liander bij die vordering geen belang heeft. Dat vaststellingen in vrijwaring enkel ertoe strekken duidelijkheid te verkrijgen over het concrete bedrag waarmee Allianz haar vordering heeft verminderd, welke duidelijkheid de grondslag voor vrijwaring zal doen vervallen, maakt dit niet anders. Een zinnig debat over het bestaan en beloop van aanspraken waarmee Allianz haar eis heeft verminderd is, zonder betrokkenheid van de eventuele waarborgen als partij, zoals gezegd niet mogelijk. Bij de huidige stand van zaken dient het verweer van Allianz tegen de incidentele vordering dan ook te worden verworpen en dient Liander de gevorderde oproeping in vrijwaring te worden toegestaan.

2.14. Allianz beoogde met het gevorderde in de hoofdzaak en het verweer in dit incident te bereiken dat zonder verdere procedurele verwickelingen zou worden beslist over aansprakelijkheid van Liander, aansprakelijkheid (jegens Liander) van eventuele waarborgen met wie Allianz een regeling heeft getroffen en de eventuele onderlinge bijdrageplichten van Liander en de eventuele waarborgen, onder wie de bij Allianz verzekerde [naam 1]. Deze mogelijkheid lijkt nu van de baan. De rechtbank ziet echter in beginsel aanleiding, zoals Allianz subsidiair heeft opgeworpen in haar verweerschrift in het incident, tijdens een mondelinge behandeling met partijen te bezien op welke wijze de procedure op de meest efficiënte wijze kan worden vervolgd. Partijen kunnen zich daarover uitlaten op de hierna te vermelden wijze.

2.15. Iedere verdere beslissing zal worden aangehouden.

3. De beslissing

De rechtbank
in het incident

3.1. bepaalt dat partijen zich uiterlijk op 2 juli 2019 kunnen uitlaten over het bepalen van een mondelinge behandeling in het incident zoals in 2.14 bedoeld,

3.2. houdt iedere verdere beslissing aan.

NOOT

1. Heeft een partij die wordt aangesproken tot betaling van een hoofdelijke schuld belang bij de oproeping in vrijwaring van hoofdelijk verbonden medeschuldenaren, indien de eis die tegen haar wordt ingesteld op de voet van art. 6:14 BW is verminderd met de draagplicht van de desbetreffende op te roepen medeschuldenaren? In dit tussenvonnissen oordeelt de Rechtbank Gelderland van wel, met de overweging dat een zinnig debat over de omvang van de eisvermindering slechts mogelijk is met betrokkenheid van deze medeschuldenaren (r.o. 2.13). Er kan echter worden getwist of betrokkenheid van die partijen wel nodig is en – zo ja – of dat via een vrijwaringsprocedure zou moeten gaan.

2. De zaak gaat over een gasexplosie in een woonflat in Diemen met een tragische afloop: twee dodelijke slachtoffers, vijftien gewonden en meer dan 100 woningen raakten beschadigd. De explosie was ontstaan door graafwerkzaamheden bij de vernieuwing van een liftschaft in opdracht van de eigenaresse, een woningstichting. Onderzoek van de Onderzoeksraad voor Veiligheid toonde aan dat de geraakte gasleiding niet was opgenomen in het informatiesysteem van de netbeheerder Liander. Naast de (onder)aannemers die de opdracht uitvoerden, is dus mogelijk ook Liander hoofdelijk aansprakelijk voor de vergoeding van de schade van de woningstichting.

3. De woningstichting krijgt haar schade grotendeels vergoed door haar opstalverzekeraars en bereikt met hen en met de verzekeraars van de (onder)aannemers een schikking. Onderdeel van de schikking is dat de woningstichting haar (responderende) vorderingen op Liander – uit hoofde van schade die niet door de verzekering is gedekt – overdraagt aan de aansprakelijkheidsverzekeraar van de hoofdaannemer, Allianz. Ook de opstalverzekeraars dragen de vorderingen op Liander, waarin zij zijn gesubrogeerd op grond van art. 7:962 lid 1 BW, over aan Allianz. In de desbetreffende regeling zal zijn afgesproken dat aan de schikkende (onder)aannemers en verzekeraars finale kwijting wordt verleend. Daarbij spraken de partijen kennelijk ook af dat Allianz de aan haar gecedeerde vorderingen op Liander mag nastreven, maar dat zij deze dient te vermin-

deren met het bedrag dat Liander – als hoofdelijk schuldenaar – zou kunnen vorderen van de schikkende medeschuldenaren (art. 6:10 en 12 BW). De grondslag voor een dergelijke verminderingsafpraak is te vinden in art. 6:14 BW. Deze bepaling neemt als uitgangspunt dat kwijting van een hoofdelijk verbonden schuldenaar hem niet ontslaat van zijn verplichting tot bijdragen jegens zijn hoofdelijk medeschuldenaren. Het effect van dit uitgangspunt is dat deze schuldenaar alsnog kan worden aangesproken door een hoofdelijk verbonden medeschuldenaar die de hoofdelijke schuld delgt voor meer dan het gedeelte dat hem aangaat (art. 6:10 lid 2 en 6:12 lid 1 BW), ook al heeft de schuldeiser hem finale kwijting verleend. Om deze regresaansprakelijkheid te voorkomen, kan de schuldenaar bedingen dat de schuldeiser zich verbindt zijn vordering(en) op de andere hoofdelijk verbonden schuldenaren te verminderen met de draagplicht van de schikkende schuldenaar. Dit heeft als resultaat dat de interne draagplicht van de desbetreffende schuldenaar als het ware uit de totale hoofdelijke schuld is weggesneden, zodat geen regresvordering ontstaat en evenmin sprake is van subrogatie.

4. Allianz stelt de vorderingen dienovereenkomstig in. Zij vordert dat Liander wordt veroordeeld tot, kort gezegd, vergoeding van schade die door de gasexplosie is veroorzaakt en vermindert de eis met de draagplicht van de weggeschikte schuldenaren. Ook doet zij afstand van haar bevoegdheid om deze eisvermindering ongedaan te maken (r.o. 2.9). Problematisch bij een zodanig gestructureerde eisvermindering op de voet van art. 6:14 BW is dat de omvang van de bijdrageplicht van de hoofdelijke schuldenaren in de regel nog niet vaststaat. Als Liander hoofdelijk aansprakelijk is, zal de rechter dus niet alleen de totale hoofdelijke schuld moeten bepalen, maar zal hij tevens moeten onderzoeken welk gedeelte van die schuld de weggeschikte schuldenaren in hun onderlinge verhouding tot Liander aangaat. Met het oog hierop heeft Liander een incidentele vordering ingesteld tot oproeping in vrijwaring van de desbetreffende aannemers, de verzekeraars en de woningstichting. Zij legt hieraan ten grondslag dat deze partijen aansprakelijk zijn voor de schade waarvan Allianz in de hoofdzaak vergoeding vordert (r.o. 2.10).

5. Allianz maakt bezwaar en voert aan dat Liander geen belang heeft bij de verzochte vrijwaring, omdat de door haar ingestelde eis uitsluit dat

Liander bij veroordeling haar aansprakelijkheid kan afwentelen op de in vrijwaring op te roepen partijen (de waarborgen). De interne draagplicht van deze partijen maakt vanwege de eisvermindering immers geen deel uit van het geschil (r.o. 2.11). De rechtbank volgt Allianz daarin niet. De rechtbank oordeelt dat het bedrag dat de weggeschikte schuldenaren in de onderlinge verhouding tot Liander moeten bijdragen niet in de hoofdzaak kan worden bepaald, omdat zij geen partij zijn in die procedure en Allianz niet bevoegd is om hen te vertegenwoordigen. De vrijwaringsprocedures hebben volgens de rechtbank dus tot doel om de omvang van deze bijdrageplicht vast te stellen.

6. Aan dit oordeel ligt de veronderstelling ten grondslag dat de weggeschikte schuldenaren betrokken moeten zijn in de procedure waarin hun draagplicht wordt bepaald. Dat is niet zonder meer het geval. Het gebeurt immers heel regelmatig dat in een procedure moet worden beslist over een rechtsverhouding met een derde die geen partij is in die procedure (bijvoorbeeld over de geldigheid van een volmacht in een procedure tussen de volmachtgever en zijn wederpartij, waarbij de gevolmachtigde geen partij is). De vraag naar de omvang van de bijdrageplicht van de weggeschikte partijen komt aan de orde in de procedure tussen Allianz en Liander en zal dus ook in die procedure moeten worden beantwoord (zo ook Rb. Den Haag 8 juni 2016, ECLI:NL:RBDHA:2016:6309, r.o. 2.9 en Rb. Rotterdam 29 mei 2019, ECLI:NL:RBROT:2019:4441, r.o. 4.52). Voor zover daarvoor informatie vereist is uit het domein van de weggeschikte partijen – bijvoorbeeld van de onderaannemer die de graafwerkzaamheden uitvoerde – kan die informatie via bewijsverrichtingen worden verkregen. Voorlopig getuigenverhoor, voorlopig deskundigenbericht en een vordering tot inzage in bescheiden op grond van art. 843a Rv behoren tot de mogelijkheden. Eventueel zou nog kunnen worden gedacht aan een oproeping op grond van art. 118 Rv, maar ik vraag me af of dit voldoende noodzakelijk of zinvol is (*GS Burgerlijke Rechtsvordering*, art. 118 Rv, aant. 2.1 en vgl. Rb. Den Haag 21 september 2016, ECLI:NL:RBDHA:2016:11305, r.o. 2.41 e.v.).

7. De rechtbank lijkt het debat over de draagplicht van de weggeschikte schuldenaren te willen overhevelen naar de vrijwaringszaak, maar een vrijwaring is niet noodzakelijkerwijs geschikt

voor een dergelijk debat. Over de functie van de vrijwaringsprocedure bestaan verschillende opvattingen. De enge opvatting is dat de vrijwaring slechts kan worden ingezet om (een gedeelte van) de aansprakelijkheid die in de hoofdzaak voorligt, af te wentelen op de waarborg. Volgens de (zeer) rekkelijke opvatting kan een vrijwaringsprocedure ook worden toegestaan op andere gronden, zoals ten dienste van bewijs om de gevrijwaarde in staat te stellen deugdelijk verweer te voeren in de hoofdzaak (zie o.a. De Folter, *Vrijwaring & Interventie* 2009/32 e.v.). De rechtbank lijkt zich bij deze laatste benadering aan te sluiten met haar oordeel dat 'vaststellingen in vrijwaring enkel ertoe strekken duidelijkheid te verkrijgen over het concrete bedrag waarmee Allianz haar vordering heeft verminderd' (r.o. 2.13). De rechtbank vervolgt met de overweging dat deze te verkrijgen duidelijkheid de grondslag voor de vrijwaring zal doen ontvallen, maar dat dit niet afdoet aan het belang van Liander bij de verzochte vrijwaring. Daarmee gaat de rechtbank voorbij aan het feit dat de grondslag al aan de vrijwaring is ontvallen, ongeacht wat het concrete bedrag is waarmee Allianz haar vordering verminderd heeft. Vaststaat immers dat de beoogde waarborgen van hun verplichting tot bijdragen zijn bevrijd – onverschillig de hoogte van dat bedrag – en Liander dus geen regresvordering op hen zal verkrijgen (zie ook Rb. Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2009:BM9314, r.o. 2.3). Omdat van tevoren vast staat dat de vrijwaringsvordering niet kan slagen, ontbreekt het belang bij de gevraagde vrijwaring. Dan resteert hooguit een belang van Liander dat de waarborgen haar ten dienste staan ter ondersteuning van het verweer in de hoofdzaak, maar dat lijkt mij onvoldoende. Twijfelachtig is ook of een zinnig debat in de vrijwaringsprocedure over de interne draagplicht van deze partijen – zoals de rechtbank voor ogen heeft – wel realistisch is. Zij hebben immers geen belang (meer) bij verschijning en het voeren van verweer in de aanhangig te maken vrijwaring.

8. Er doet zich nog een ander probleem voor. De vrijwaring is een materieel zelfstandige procedure, waarin de eiser in de hoofdzaak (Allianz) geen partij is. Allianz raakt dus niet gebonden aan een eventueel oordeel van de rechtbank in de vrijwaringszaak, waardoor het debat over de draagplicht alsnog ook zal moeten plaatsvinden in de hoofdzaak. Dit lijkt de rechtbank uit het oog te hebben verloren, met het oordeel in rechtsover-

weging 2.13 dat 'de eventuele waarborgen (...) door de procedure tussen Allianz en Liander niet jegens Liander gebonden [kunnen] raken. Daarvoor dienen deze waarborgen in de procedure te worden betrokken.' Een vrijwaring leidt er echter niet toe dat de waarborgen (als partij) betrokken raken in de hoofdzaak, tenzij zij zich voegen (in de zin van tussenkomen, art. 214 Rv), maar daartoe zijn zij niet verplicht. Een zekere mate van afstemming tussen de oordelen in de beide (al dan niet gevoegde) procedures, vindt niettemin wel plaats om tegenstrijdige uitspraken zo veel mogelijk te voorkomen (art. 215 en 216 Rv, vgl. Rb. Den Haag 21 september 2016, ECLI:NL:RBDHA:2016:11305, r.o. 2.44). Dat gezegd zijnde, is het – anders dan de rechtbank veronderstelt – niet onmiddellijk relevant dat de weggeschikte schuldenaren niet jegens Liander gebonden zullen zijn aan de uitkomst van de hoofdzaak. Waar het namelijk om gaat, is dat Liander aan die uitkomst is gebonden, te weten dat zij niet wordt veroordeeld tot betaling van het gedeelte dat de weggeschikte schuldenaren aangaat in hun onderlinge verhouding tot Liander. Daarmee staat dan vast dat Liander de weggeschikte schuldenaren niet kan aanspreken tot bijdragen in de hoofdelijke schuld.

9. De ratio van art. 6:14 BW is dat een hoofdelijk verbonden schuldenaar de mogelijkheid moet hebben tot een finale regeling te komen, waarbij hij ook van zijn verplichting tot bijdragen wordt bevrijd. Zo verkrijgt hij zekerheid over zijn rechtspositie en worden verdere kosten en procedures voorkomen. Dit bevordert de schikkingsbereidheid. De gedachte dat de desbetreffende schuldenaar toch nog via een vrijwaringsprocedure kan worden aangesproken, teneinde de omvang van zijn bijdrageplicht te bepalen – terwijl bij voorbaat duidelijk is dat de in de vrijwaringsprocedure ingestelde vordering niet kan worden toegevoegd – druist in tegen deze ratio. Dit lijkt mij een gerechtvaardigde reden om terughoudend om te gaan met de oproeping in vrijwaring van partijen die op de voet van art. 6:14 BW zijn bevrijd van hun verplichting tot bijdragen.

mr. S.L. Boersen
advocaat bij Stibbe te Amsterdam

64

Door rechtbank benoemde deskundige wordt bij tussenvonnissen opgeroepen voor nadere mondelinge toelichting

Rechtbank Rotterdam
29 mei 2019, nr. C/10/495724/HA ZA 16-191,
ECLI:NL:RBROT:2019:4602
(mr. Hofmeijer-Rutten, mr. Van den Bergh,
mr. Den Hollander)
Noot mr. dr. H.J.W. Alt

Deskundigenbericht. Waardering rapport deskundige.

[Rv art. 194, 197, 198]

De rechtbank heeft in een letselschadezaak nadat het causaal verband was vastgesteld een deskundige benoemd om de functionele beperkingen van eiser te omschrijven en de belastbaarheid vast te stellen. Eiser is het niet eens met de bevindingen van die deskundige. Gedaagde is dat wel en verzoekt de rechtbank om terug te komen op haar eerdere oordeel. De rechtbank deelt de bewaars van eiser niet maar heeft nog wel vragen voor de deskundige, zodat die ex art. 197 Rv wordt opgeroepen voor een mondelinge toelichting.

[Eiser] te [woonplaats],
eiser,
advocaat mr. J.L. van Schoonhoven te Heerde,
tegen
de naamloze vennootschap,
Delta Lloyd Schadeverzekering N.V.,
thans h.o.d.n. Nationale Nederlanden te Amsterdam,
gedaagde,
advocaat mr. P. Oskam te Amsterdam.

Partijen zullen hierna [eiser] en NN genoemd worden.

1. De procedure
(...; red.)

2. De verdere beoordeling

2.1. In het tussenvonnissen van 23 augustus 2017 (hierna: het tussenvonnissen) heeft de rechtbank onder meer het volgende overwogen.

2.1.1. Er dient een causaal verband te worden aangenomen tussen enerzijds de ongevallen van 16 februari 2004 en 8 maart 2006 en anderzijds de door [eiser] ervaren klachten, zoals weergegeven onder r.o. 2.7. van het tussenvonnissen geciteerde opsomming van neuroloog Verlooy, vooralsnog met uitzondering van het gestelde gehoorverlies.

2.1.2. Ook wordt aangaande de hypothetische situatie zonder ongeval als uitgangspunt genomen dat [eiser], zonder ongevallen, zijn studie zou hebben afgerond en als zelfstandig medisch specialist in een ziekenhuis werkzaam zou zijn geweest.

2.1.3. Verder is overwogen dat bij de begroting van de schade in beginsel zal worden uitgegaan van een situatie zonder ongevallen waarin [eiser] een gemiddeld salaris als medisch specialist in een ziekenhuis zou hebben verdiend.

2.2. Nu het causaal verband is vastgesteld heeft de rechtbank een verzekeringsgeneeskundige expertise gelast. De rechtbank heeft verzekeringsarts mevrouw drs. M.M.F. Timmerhuis (hierna: Timmerhuis) als onafhankelijke deskundige benoemd. Partijen hebben overeenstemming bereikt over de aan de deskundige voor te leggen vraagstelling. Timmerhuis heeft de opdracht gekregen om – kort gezegd – de functionele beperkingen van [eiser] in verband met de door de ongevallen veroorzaakte klachten te omschrijven en de belastbaarheid neer te leggen in een beperkingenprofiel (de functionele mogelijkhedenlijst). In haar definitieve rapport van 11 mei 2018 heeft Timmerhuis voor zover relevant de volgende bevindingen en conclusies opgenomen:

‘Beschuwing

(...)

Ik ben dan ook van mening dat ik voor het duiden van beperkingen vooral terug moet gaan naar de eerste periode na het ongeval en de bevindingen van de experts en mij niet moet baseren op het huidige dagverhaal.

Uitgaande van een WAD I en de beperkingen zoals vastgesteld door neuroloog Verlooy en neuropsychologe Van der Scheer moet betrokkene tot veel meer in staat zijn als wat hij nu dagelijks doet. Het huidige zeer beperkte dagverhaal is een resultante van diverse factoren waaronder aangepast gedrag en conditionering zonder dat dit medisch kan worden onderbouwd.